

SENTENCIAS ESCOGIDAS

DE SAN LEON.

Correspondientes al Capítulo IV. Artículo IV.

I. De justitia sua nemo præsumat, & de ipsius misericordia nemo diffidat, quæ tunc evidentius præminet, quando peccator sanctificatur, & abjectus erigitur, neque enim de qualitate nostrorum operum pendet cælestium mensura donorum: aut in isto sæculo, in quo *tota vita tentatio est*: hoc unicuique retribuitur, quod meretur: ubi si iniquitates Dominus observaret, nullus judicium suum sustineret. (*Serm. 2. Ed. Ver. cap. 1. p. 9.*)

II. *Omne enim*, sicut scriptum est, *datum optimum, & omne donum perfectum desursum est, descendens à Patre luminum*: gratias agere bonorum omnium debemus auctori: quoniam sive in naturalibus incrementis, sive in moralibus institutis, *ipse fecit nos, & non ipsi nos*: cumque hoc pie & fideliter confitemur, neque in nobis, sed in Domino gloriamur. (*Ser. 5. cap. 1. p. 20.*)

III. Certum est enim unumquemque nostrum animæ suæ benefacere, quoties misericordia sua inopiæ succurrit alienæ. Prompta ergo, dilectissimi, & facilis apud nos largitas esse debet, si credimus id sibi unumquemque præstare, quod indigentibus tribuit. Thesaurum enim suum condit in cælo, qui Christum pascit in paupere. Benignitatem itaque in hoc, & dispensationem divinæ pietatis agnosce. Idcirco enim te abundare voluit, ut per te alius non egeret, & per ministerium operis tui pauperem ab egestatis labore, teque à peccatorum multitudine liberaret. Oh mira providentia & bonitas Creatoris, ut uno facto duobus vellet esse succursum! (*Serm. 6. p. 17.*)

IV. Dilectissimi, sollicita benignitate vigilandum est, ut quem modestia tegit, & verecundia præpedit, invenire possimus. Sunt enim, qui palam poscere ea, quibus indigent, erubescunt; & malunt miseria tacitæ egestatis affligi, quam publica petitione confundi. Intelligendi ergo isti sunt, & ab occulta necessitate sublevandi, ut hoc ipso amplius gaudeant, cum & paupertati eorum consultum fuerit, & pudori. (*Serm. 9. cap. 3. p. 33.*)

V. Sed forte sunt aliqui divitum, qui licet nullis largitionibus pauperes Ecclesiæ soleant adjuvare, alia tamen Dei mandata custodiunt, & inter diversa fidei, & probitatis merita, veniabiliter sibi æstimant unam deesse virtutem. Verum hæc tanta est, ut sine illa cæteræ, etsi sint, prodesse non possint. Quamvis enim quis fidelis sit, & castus, & sobrius, & aliis majoribus ornatus insignibus, si misericors tamen non est, misericordiam non meretur: ait enim Dominus: *Beati misericordes, quoniam ipsorum miserebitur Deus.* (*Serm. 19. cap. 3. p. 35.*)

VI. Dixerat Dominus: *Beati misericordes, quia ipsorum miserebitur Deus*; omne illud exâmen, quo majestate præsentis universum judicaturus est mundum, sub hac ostendit æquitate librandum, ut sola erga inopes operum qualitate discussa, & impiis ardere cum diabolo & benignis paratum sit regnare cum Christo. Quæ ibi in medium facta non venient? quæ occulta non detegentur? quæ conscientiæ non patebunt? ubi verò nemo gloriabitur castum se habere cor, aut mundum se esse à peccato: sed quoniam exaltabitur super judicium misericordia, & omnem retributionem justitiæ transcendent dona clementiæ. (*Serm. 11. cap. 1. p. 37.*)

VII. Si fideliter, dilectissimi, atque sapienter creationis nostræ intelligamus exordium, inveniemus hominem, ideo ad imaginem Dei conditum, ut imitator sui esset auctoris; & hanc esse naturalem nostri generis dignitatem, si in nobis quasi in quodam speculo divinæ benignitatis forma resplendeat. (*Serm. 12. c. 1. p. 39.*)

VIII. Cum Deus bonos nos esse velit, quia bonus est, nihil nobis debet de ejus judiciis displicere. Nam non per omnia illi gratias agere, quid est aliud, quam ex quadam eum parte reprehendere? Audet plerumque humana insipientia adversus Creatorem suum, non solum de inopia, sed etiam de copia murmurare: ut & cum aliquid non suppetit, querula, & cum quædam exuberant, sit ingrata. (*Ibid. c. 2. p. 41.*)

IX. Tria sunt, quæ maxime ad religiosas pertinent actiones, oratio scilicet, jejunium, & eleemosyna, quibus exercendis omne quidem tempus acceptum, sed illud est studiosius observandum, quod Apostolicis accepimus traditionibus consecratum. (*Ibid. c. 4. p. 42.*)

X. Jejunia concupiscentias vincunt, tentationes repellunt, superbiam inclinant, iram mitigant, & omnes bonæ voluntatis affectus ad maturitatem totius virtutis enutriunt: si tamen in societatem sibi benevolentiam charitatis assumant, & in operibus misericordiæ se prudenter exercent. (*Serm. 15. c. 2.*)

XI. Constans esto, Christiane largitor: da quod accipias, sere quod metas; sparge quod colligas. Noli metuere dispendium, noli de dubio suspirare proventu. Substantia tua cum bene erogatur, augetur; & concupiscere justum misericordiæ lucrum, æterni quæstus est sectari commercium. Munerator tuus vult te esse munificum, & qui dat ut habeas, mandat ut tribuas, dicens: *Date, & dabitur vobis.* (*Serm. 18. cap. 2. pag. 53.*)

XII. Meminerit (homo) primam dilectionem Deo, secundam deberi proximo, omnesque affectus suos hac regula dirigendos: ut nec à cultu recedat Domini, nec ab utilitate conservi. Quomodo autem Deus colitur, nisi, ut quod ipsi placet, placeat & nobis: nec ab ejus imperio noster unquam resultet affectus? quoniam si hoc, quod ille vult, volumus, ab illo sumet infirmitas nostra virtutem, à quo ipsam accepimus voluntatem: *Deus est enim*, sicut ait Apostolus, *qui operatur in nobis, & velle & perficere pro bona voluntate.* (*Serm. 18. c. 3. p. 60.*)

XIII. Salvator noster (Dilectissimi) hodie natus est, gaudeamus. Neque enim locum fas est ibi esse tristitiæ, ubi natalis est vitæ: quæ consumpto mortalitatis timore, nobis ingerit de promissa æternitate lætitiæ. Nemo ab hujus alacritatis participatione secernitur, una cunctis lætitiæ communis est ratio: quia Dominus noster peccati, mortisque destructor, sicut nullam à reatu liberum reperit, ita liberandis omnibus venit. (*Serm. 21. c. 1. p. 64.*)

XIV. Deponamus veterem hominem cum actibus suis; & adepti participationem generationis Christi, carnis renuntiemus operibus. Agnosce, ò Christiane, dignitatem tuam, & divinæ consors factus naturæ, noli in veterem vilitatem degeneri conversatione redire. Memento cujus capitis, & cujus corporis sis membrum. Reminiscere, quia erutus de potestate tenebrarum, translatus es in Dei lumen, & regnum. Per Baptismatis Sacramentum Spiritus Sancti factus est Templum: noli tantum habitatorem pravis de te actibus effugare, & diaboli te iterum subjicere servituti, quia pretium tuum sanguis est Christi, quia in veritate te judicabit, qui in misericordia te redemit; qui cum Patre, & Spiritu Sancto regnat in sæcula sæculorum. Amen. (*Ibid. cap. 2. pag. 66.*)

XV. Non segni, neque carnali lætitiæ diem Dominicæ Nativitatis celebrare debemus. Quod digne, ac intelligenter fiet à singulis, si meminerit quisque, cujus corporis membrum sit, & cui capiti coaptatum: ne sacræ ædificationi discors compago non hæreat. (*Serm. 23. c. 5. p. 77.*)

XVI. Exultent in laudem Dei corda credentium, & mirabilia ejus confiteantur filii hominum: quoniam in hoc præcipue Dei opere humilitas nostra cognoscit, quanti eam suus conditor æstimavit. Qui cum origini humanæ multum dederit, quod nos ad imaginem suam fecit, reparationi nostræ longe amplius tribuit, cum servili formæ ipse se Dominus coaptavit. (*Serm. 24. c. 2. p. 79.*)

XVII. *Unus Dominus, una Fides, unum Baptisma: unus*

Deus & Pater omnium, qui super omnes, & per omnia, & in omnibus nobis. Huic unitati, dilectissimi, inconcussis mentibus inhærete, & in hac omnem *sectamini sanctitatem*, in hac præceptis Domini deservite, quia *sine fide impossibile est placere Deo*; & nihil sine illa sanctum, nihil castum est, nihil vivum: *Justus enim ex fide vivit*; quam qui diabolo decipiente perdidit, vivens mortuus est. (*Ibid. c. 6. p. 82.*)

XVIII. Omnibus quidem diebus, dilectissimi, atque temporibus, animis fidelium divina meditantium Domini & Salvatoris nostri ex Matre Virgine ortus occurrit: ut mens ad confessionem sui auctoris erecta, sive in gemitu supplicationis, sive in exultatione laudis, sive in sacrificii oblatione versetur, nihil crebrius, nihilque fidentius spiritali attingat intuitu. (*Serm. 26. c. 1. p. 87.*)

XIX. Pax spiritualium, & catholicorum à supernis veniens, & ad superna perducens cum amatoribus mundi nulla nos vult communionem misceri, sed omnibus obstaculis resistere, & ad vera gaudia à perniciosis delectationibus evolare, dicente Domino: *Ubi fuerit thesaurus tuus, ibi erit cor tuum*: hoc est, si deorsum sunt, quæ amas, ad ima descendes; si sursum sunt, quæ diligis, ad summa pervenies. (*Ibid. c. 5. p. 91.*)

XX. Dignum est enim, atque conveniens, ut testantis Patris voluntas ab adoptionis filiis impleatur, & dicente Apostolo: *Si compatimur, & conglorificabimur*, sint humilitatis Christi comparticipes, qui sunt futuræ gloriæ cohæredes. (*Serm. 29. c. 13. p. 105.*)

XXI. Adorant in carne Verbum, in infantia Sapientiam, in infirmitate virtutem, & in hominis veritate Dominum majestatis: utque sacramentum fidei suæ, intelligentiæque manifestent, quod cordibus credunt, muneribus protestantur. Thus Deo, myrrham homini, aurum offerunt Regi: scientes, divinam humanamque naturam in unitate venerantes, quia quod erat in substantiis proprium, non erat in persona diversum. (*Serm. 31. in Epist. c. 2. p. 113.*)

XXII. Erigite, dilectissimi, fideles animos ad coruscantem gratiam luminis sempiterni, & impensa saluti humanæ, gratiæ sacramenta venerantes studium vestrum iis, quæ pro vobis gesta sunt, subdite. Diligite castimoniæ puritatem, quia Christus virginitatis est filius. *Abstinetes vos à carnalibus desideris, quæ militant adversus animam*; quemadmodum nos præsens. Beatus Apostolus suis, ut legimus, verbis hortatur. *Malitia parvuli estote*; quia Dominus gloriæ, mortalium se conformavit infantia. Sectamini humilitatem, quam Dei filius Discipulos suos docere dignatus est. Induite vos virtutem sapientiæ, in qua animas vestras positis acquirere, quoniam qui cunctorum est redemptio, ipse est omnium fortitudo: *Quæ sursum sunt sapite, non quæ super terram*. Per viam veritatis & vitæ constanter incedite: nec vos impediunt terrena, quibus sunt parata cælestia, per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre, & Spiritu Sancto vivit & regnat in sæcula sæculorum. Amen. (*Ibid. c. 3.*)

XXIII. Agnoscamus, dilectissimi, in Magis adoratoribus Christi, vocationis nostræ, fideique primitias, & exultantibus animis beatæ spei initia celebremus. Exinde enim in æternam hæreditatem coepimus introire. Exinde nobis Christum loquentia Scripturarum arcana patuerunt; & veritas, quam Judæorum obcæcatio non recepit, omnibus rationibus lumen suum invexit. Honoretur itaque à nobis sacratissimus dies, in quo salutis nostræ Auctor apparuit; & quem Magi infantem venerati sunt in cunabulis, nos Omnipotentem adoremus in cælis. Ac sicut illis de thesauris suis mysticas Domino munerum species obtulerunt: ita & nos de cordibus nostris, quæ Deo sunt digna, promamus. Quamvis enim omnium bonorum sit ipse largitor, etiam nostræ tamen fructum quærit industriæ: non enim dormientibus provenit Regnum cælorum, sed in mandatis Dei laborantibus, atque vigilantibus, ut si dona illius irrita non fecerimus, per ea, quæ dedit, mereamur accipere, quod promisit. Unde cohortamur dilectionem vestram, ut abstinentes

vos ab omni opere malo, quæ sunt casta, & justa sectemini. Filii enim lucis abjicere debent opera tenebrarum. Itaque odia declinate, mendacia abjicite, superbiam humilitate destruite, avaritiam projicite, largitatem diligite: decet enim, ut capiti suo membra conveniant: ut promissarum beatitudinum mereamur esse consortes; per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre & Spiritu Sancto vivit & regnat Deus in sæcula sæculorum. Amen. (*Serm. 32. c. 4. p. 117.*)

XXIV. Providentia namque misericordiæ Dei dispositum habens per cuncta mundo in novissimis temporibus subvenire, salvationem omnium gentium præfinit in Christo, ut quia & cunctas nationes à veri Dei cultu impius dudum error averterat, & ipse peculiaris Dei populus Israel ab institutis legalibus pene totus exciderat, conclusis omnibus sub peccato, omnium misereretur. Deficiente enim ubique justitia, & toto mundo in vana, & maligna prolapsa, nisi iudicium suum divina potestas differret, universitas hominum sententiam damnationis exciperet. Sed in indulgentiam ira translata est, & ut clarior fieret exerendæ gratiæ magnitudo, tunc placuit, abolendis peccatis hominum Sacramentum remissionis afferri, quando nemo poterat de suis meritis gloriari. (*Serm. 33. c. 1. p. 118.*)

XXV. Dum in hoc corpore vivitur, nullius desperanda reparatio: sed omnium est optanda correctio, auxiliante Domino: *Qui erigit elisos, solvit compeditos, illuminat cecos.* (*Serm. 33. c. 5. p. 127.*)

XXVI. Non enim dormientibus provenit Regnum cælorum, nec otio, desidiaque torpentibus beatitudo æternitatis ingerit: sed quia, sicut Apostolus ait: *Si compatimur, & conglorificabimur*, illa nobis curranda est via, quam ipse Dominus se esse testatus est; qui nobis nullis operum meritis suffragantibus, & Sacramento consuluit, & exemplo: ut in adoptionem vocatos, per illud proveheret ad salutem, per hoc imbueret ad laborem. (*Serm. 35. c. 3. p. 13.*)

XXVII. Habet, dilectissimi, pax nostra pericula sua: &

frustra de fidei libertate securi sunt, qui vitiorum desideriis non resistunt: cor hominum de operum ostenditur qualitate, & formas mentium species detegit actionum. Nam sunt quidam, sicut ait Apostolus: *Qui Deum profitentur se scire, factis autem negant.* Vere enim reatus negationis incurritur, quando bonum, quod in somno vocis auditur, in conscientia non habetur. (*Serm. 36. c. 4. p. 135.*)

XXVIII. Ipsa primordia, quæ Dei Filius per Matrem Virginem nascendo suscepit, ad provectum nos pietatis instituunt. Simul enim apparet cordibus rectis in una, eademque persona, & humana humilitas, & Divina Majestas. Quem cunæ testantur infantem, cælum, & cælestia suam loquuntur autorem. Puer corporis parvi, Dominus & rector est mundi, & genitricis gremio continetur, qui nullo fine concluditur. Sed in his nostrorum vulnere est curatio, & nostræ dejectionis erectio: quia nisi in unum tanta diversitas conveniret, reconciliari Deo humana natura non posset. (*Serm. 36. c. 1. p. 136.*)

XXIX. Legem vivendi remedia nobis nostra sanxerunt; & inde data est moribus forma, unde mortuis est impensa medicina. Nec immerito, cum tres Magos ad adorandum Jesum novideris claritas deduxisset, non eum imperantem dæmonibus, non mortuos suscitantem, non cæcis visum, aut claudis gressum, aut mutis eloquium reformantem, vel in aliqua divinarum virtutum actione viderunt, sed puerum silentem, quietum, & sub matris sollicitudine constitutum: in quo nullum quidem apparet de potestate signum, sed magnum præbetur de humilitate miraculum. Ipsa itaque species sacræ infantia, cui se Deus Dei filius aptarat, prædicationem auribus intimandam oculis ingerebat; ut quod adhuc vocis non proferebat sonus, visionis jam doceret effectus. (*Ibid. c. 2.*)

XXX. Amat Christus infantiam, quam primum, & animo suscepit, & corpore. Amat Christus infantiam, humilitatis magistram, innocentia regulam, mansuetudinis formam. Amat Christus infantiam, ad quam majorum dirigit mores, ad quam

reducit ætates; & eos ad suum inclinat exemplum, quos ad regnum sublimat æternum. (*Ibid. c. 3. p. 138.*)

XXXI. Sunt intra nosmetipsos multa certamina, & aliud caro adversus spiritum, aliud adversus carnem spiritus concupiscit. In qua dissensione, si cupiditates corporeæ fuerint fortiores, turpiter animus amittet propriam dignitatem, & perniciosissimum erit eum servire, quem decuerat imperare. Si autem mens rectori suo subdita, & supernis muneribus delectata, terrenæ voluptatis incitamenta calcaverit; & in suo mortali corpore regnare peccatum non siverit, ordinatissimum tenebit ratio principatum, & munitiones ejus nulla spiritualium nequitiarum labefactabit illusio: quia tunc est vera pax hominis, & vera libertas, quando & caro animo judice regitur, & animus Deo præside gubernatur. (*Serm. 39. c. 2. p. 144.*)

XXXII. Parum est, si carnis substantia tenuatur, & animæ fortitudo non alitur. Afflicto paululum exteriore homine reficiatur interior: & subtracta carni saturitate corporea, spiritalibus mens deliciis roboretur. (*Ibid. c. 5. p. 146.*)

XXXIII. Natura nostra, manente adhuc mortalitate, mutabilis etiamsi ad summa quæque virtutum studia provehatur; semper tamen sicut potest habere, quo recidat, ita potest habere, quo crescat. Et hæc est perfectorum vera justitia, ut numquam præsumant se esse perfectos, ne ab itineris nondum finiti intentione cessantes, ibi incidant deficiendi periculum, ubi proficiendi deposuerint appetitum. Nemo nostrum, dilectissimi, tam perfectus & sanctus est, ut perfectior, sanctiorque esse non possit. (*Serm. 40. c. 1. p. 148.*)

XXXIV. Si enim rationabile, & quodammodo religiosum videtur, per diem festum in vestitu nitidiore prodire, & habitu corporis hilaritatem mentis ostendere; si ipsam quoque orationis domum propensiore tunc cura, & ampliore cultu, quantum possumus, adornamus: nonne dignum est, ut anima Christiana, quæ verum, vivumque Dei templum est, speciem suam prudenter exornet; & redemptionis suæ celebratura Sacramen-

tum, omni circumspectione præcaveat, ne ulla eam macula iniquitatis obfuscet, aut duplicis cordis ruga dedecoret? Nam quid prodest honestatis formam præferens cultus exterior, si interiora hominis aliquorum sordeant contaminatione vitiorum? Omnia igitur, quæ animæ puritatem, & speculum mentis obnubilabant, abstergenda sedulo, & quadam eliminatione radenda sunt. Scrutetur quisque conscientiam, seque ante se statuatur proprii censurae judicii. (*Serm. 41. c. 1. p. 154.*)

XXXV. Nullis illecebris commoveri, nullis cupiditatibus titillari, non est istius vitæ, quæ tota tentatio est, & qua nimirum vincitur, qui vinci ab eadem non veretur. Superbum est enim de non peccandi facilitate præsumere, cum hoc ipsum præsumpsisse peccatum sit, dicente beato Joanne Apostolo: *Si dixerimus, quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, & veritas in nobis non est.* (*Ibid. p. 154.*)

XXXVI. Debebatur quidem tantis mysteriis ita incessabilis devotio, & continuata reverentia, ut tales permaneremus in conspectu Dei, quales nos in ipso Paschali Festo dignum est inveniri; sed quia hæc fortitudo paucorum est, & dum carnis fragilitate austerior observantia relaxatur, dumque per varias actiones vitæ hujus sollicitudo distenditur, necesse est de mundano pulvere etiam religiosa corda sordescere; magna divinæ institutionis salubritate provisum est, ut ad reparandam mentium puritatem quadraginta nobis dierum exercitatio mederetur, in quibus aliorum temporum culpas, & pia opera redimerent, & jejunia casta decoquerent. (*Serm. 42. cap. 1. pag. 156.*)

XXXVII. Non in sola abtinentia cibi stat nostri summa jejunii, aut fructuose corpori esca subtrahitur, nisi mens ab iniquitate revocetur, & ab obtrectationibus lingua cohibeatur. Sic ergo nobis edendi est moderanda libertas, ut etiam aliæ cupiditates eadem lege frænentur. Mansuetudinis & patientiæ, pacis & tranquillitatis hoc tempus est, in quo exclusa omnium contaminatione vitiorum, perpetuitas nobis est obtinenda

virtutum. Nunc piarum mentium fortitudo donare culpas, negligere contumelias, & oblivisci assuescat injurias. (*Ibid. c. 2. p. 157.*)

XXXVIII. Cum ob hoc castigatio ista sumatur, ut carnalium desideriorum fomites subtrahantur, nullum magis secrandum est continentiae genus, quam ut semper simus ab injusta voluntate sobrii, & ab inhonesta actione jejuni. Quae devotio non omittit aegros, non secernit invalidos; quia etiam in languido, atque inutili corpore potest animi integritas reperiri, si ubi fuit sedes pravitatis, ibi confirmantur fundamenta virtutis. Et ideo infirmae carnis ista sufficit aegritudo, quae saepe mensuram voluntariae afflictionis excedit, tantum ut mens officii sui impleat partes, & quae corporea epulatione non utitur, nulla iniquitate pascatur. (*Serm. 44. c. 2. p. 168.*)

XXXIX. Celebraturi Pascha Domini, dilectissimi, ita vos sanctis exercete jejuniis, ut ab omnibus perturbationibus liberi, ad festa sacratissima veniatis. Superbiae spiritus, de quo sunt omnia orta peccata, humilitatis amore pellatur; & qui elatione tumuerant, mansuetudine mitigentur. Quorum vero animos aliqua exasperavit offensio, reconciliati sibi in unitatem studeant redire concordiae: *Nemini malum pro malo reddentes, & donantes invicem vobis, sicut Christus donavit nobis.* (*Ibid. c. 3. p. 169.*)

XL. Virtus, dilectissimi, & sapientia fidei Christianae amor Dei est, & amor proximi: neque ullo caret pietatis officio, cui studium est colere Dominum, & juvare conservum. (*Serm. 45. c. 1. p. 170.*)

XLI. Apostolus praedicat, dicens: *Omnes qui pie volunt vivere in Christo, persecutionem patientur*: & ideo nunquam deest tribulatio persecutionis, si nunquam desit observantia pietatis. Dominus ipse in exhortationibus suis dicit: *Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus*; nec dubitare debemus hanc vocem, non solum ad Discipulos Christi, sed ad cunctos fideles, totamque Ecclesiam pertinere, quae

salutare suum in his, qui aderant, universaliter audiebat. Sicut ergo totius est temporis crucem ferre: quae merito unicuique sua dicitur, quia propriis modis, atque mensuris ab unoquoque toleratur. Unum nomen est persecutionis. (*Serm. 47. c. 1. pag. 178.*)

XLII. Circumstant undique pericula innumerabilium delictorum, & per licitos usus ad immoderatos transitur excessus, dum per curam salutis irrepit delectatio voluptatis; & non sufficit concupiscentiae, quod potest satis esse naturae. Hinc habendi amor nunquam satiandus exoritur; hinc cupiditas eminendi, quae vel stirpi suae innexa, vel soboli, nunc prolem habet superbiam, nunc parentem. His autem, & aliis tentationibus, quarum multiplex est, & infinita connexio, quae rectius virtus, quam continentia opponitur? (*Serm. 50. c. 2. p. 140.*)

XLIII. Crux ergo Christi Sacramentum veri, & praenuntiati habet altaris, ubi per hostiam salutarem, naturae humanae celebraretur oblatio. Ubi sanguis immaculati Agni antiquae praevagationis pacta delebat: ibi tota diabolicae dominationis conterebatur adversitas; & de elatione superbiae victrix humilitas triumphabat: cum tam velox fidei esset effectus, ut de crucifixis cum Christo latronibus, qui in Christum Filium Dei credidit, Paradisum justificatus intraverit. (*Serm. 55. in Pass. D. N. c. 3. p. 209.*)

XLIV. Quia enim nos *quid oremus, sicut oportet, necimus*; & utile nobis est, ne fiat plerumque quod volumus, Deus justus & bonus, quando ea, quae nocitura sunt, petuntur, nequando miseretur. (*Serm. 56. c. 2. p. 213.*)

XLV. *Si non potest, inquit, calix iste transire a me, nisi bibam illum, fiat voluntas tua.* Haec vox capitis, salus est totius corporis: haec vox omnes fideles instruxit, omnes Confessores accendit, omnes Martyres coronavit. Nam quis mundi odia, quis tentationum turbines, quis posset persecutorum superare terrores, nisi Christus in omnibus & pro omnibus diceret Patri: *Fiat voluntas tua?* Discant igitur hanc vocem om-